

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 26. STUDENOGA 1950.

BROJ 48

NAJLJUBEZNIJI UČITELJ

»Gospodine, što hoćete da činim?« Tako se pitao sv. Pavlo Gospodina. Kad se obratio na putu u Damask (Dj 9, 6; dalje). Od toga je časa doista vršio samo Volju Božju. To je on činilo svim svojim srcem. U svemu se podvrgavao svetoj Volji Božjoj. I ništa drugo nije više želio na tom svijetu, nego li samo vršiti Volju Božju po svemu i u svemu. I tu njegovu želju, i prema njoj uređen njegov život, nije bilo kadro ništa na svijetu slomiti. Nikakove protivštine, muke, trpljenja ni patnje, nisu ga bile kadre u tom ni pokolebati. Toliko je bio Božji čovjek sv. Pavlo. I mi mu se divimo. I štujemo toga velikoga Apostola. Predi- van nam je i savršen primjer dao.

No Pavlov je primjer same neki malo odsjevak potpuno savršenoga i božanskoga života našega Spasite- lja. Najdivnije i najčudesnije na ovom Božjem Proroku je ovo. On je svoju uzvišenu nauku svojim ži- votom ostvario. On ju je utjelovio u svojoj osobi. I tako nam dao u svemu najjasniji primjer. Na Nje- mu ne može nitko naći ni najman- njega grijeha. Pa ni Njegovi naj- ogorčeniji ni najzagrliji nepri- jatelji.

Niš je Spasitelj tako akroman i jednostavan. Tako blag i ponizan Srcem. Tako pun ljubavi i prijazo- sti prema siromašnom puku. On ne odbija ni carinike ni grešnike. Neuporedivo divno, lijepo i istinito izvuču na Njegovim ustima onaj slatki poziv: »Dobite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj sladak i breme je moje lako« (Mt. 11, 28—30).

Tako milo i ljubavno poziva k sebi Onaj, koji je gospodar neba i zemlje. Koji je s neba na zemlju rado sišao, da vrši Volju Božju. A Volja je Božja, da nitko ne propa- ne, nego da ima život vječni. Vo- lja je Božja, da On sve uči, pridaje, spašava. Svima da čini sve dobro. Kako li su onda zasjala radošću sva lica: ražalošćena, ogorčena, tje- skobna, potištena, vječno zabruna- ti! Zrakla radošći se oskiznula i za- igrala na crtama lica velikih greš- ničkih. Mnóstvom svijeta prosturu- je se nova životna srećanost i okre- pa. Ovim se dragim pozivom u čas stišao veliki glad, i presahla je ne- utašiva žeđ iskrena puka.

Alli farizeji, knjižovnici i svečo- nici skočili da uguše ovo iskreno, mlado, svježe i nabujalo oduševlje- nje u narodu. Prorok naziva ih Na- saretca usiade bez njihove privole i

do puštanja. Zabacivao je njihove naredbe i škole za krivo tumače- nje zakona. On je tumačio zakon svojom vlastitom i potpunom vla- šću. Njih je pobijao i rasotkrivao njihove zablude pred narodom. On je čak bio njihov odlučni nepri- jatelj.

A oni su nastojali da Ga otagla- se i potisnu. Stoga su Mu podmeta- li, da hoće zabaciti Mojsijev zakon, a sebe izdignuti i učiniti središtem vjerskoga života. Govorili su, da Njegova čudesa nisu ispravna, jer otkrivaju sabutu. Davle istjeruje u ime poglavice davolaskoga. Kleve- tati Ga, da nije svetac, nego raspi- kaća i pijanica.

Spasitelj je njihovo igranje s to- božnjom revnosnom srdžbom — pro- kazao narodu. Osujetio njihov uva- rijeh zasnovan borbeni plan. Smee li- je svojim pitanjima. Osramoto- zgodnim i duhovitim odgovorima. Pobjo novim čudesima. I tako ras- pršio i oprovrgao njihove optužbe. A narod je zahvatio novo oduše- vljenje. I sve reče Ga je mnoštvo slijedilo: »I kad im je On ovo go- vorio, stidjeli su se svi protivnici Njegovi, a sav se narod radovala za sva Njegova djela slavna« (Lk. 13, 17).

Ove nam riječi evanđeliste sv. Luke svjedoče, da je židovski narod za jedan korak ustaknuo nastrag od farizeja. Odlanulo mu je, kad mu je Spasitelj otvorilo druge poglede na Sveto Pismo. Razblistalo se čuvši, kako se veliko bogatstvo nalazi u Božjem zakonu. I snaga je u njemu.

koja toliko usrećuje. Takav je Bo- žiji zakon. A kako su ga naopako tumačili farizeji.

Spasitelj je proračunao taj za- lutali narod privlačio sve bliže k Sebi. I sve uze ga je i sve čvršće vezao uz Se. Po djeci je tražio ro- ditelje. A po izliječnim bolesnic- ma je predobivao zdrave. On je is- lijevao na njih svu tajanstvenost i bogatstvo Svoje ljubavi. Nije se u to- gna, plašio nikakove muke ni truda ni posla. Jedva Mu je od toga pre- ostalo vrijeme da se hranom okrije- pli. Toliko je mnogo i neprestano dobro činio »I dođe u kuću (Pe- trovu u Kafarnaumu) i sabra se opet narod tako, da nisu mogli ni jesti. Kad to čuše Njegovi pratnici (protivnici dakako), iziđoše, da Ga uhvate; jer su govorili: poludio je« (Mar. 3, 20—21). I sve se uzburnilo.

U toj se nezgodnoj prilici ukaže Njegova Majka. A On najljubezni- ji Sin sve umiri i ispredi vi svoju ljubav prema njima ljubavlju, koji ima prema svojoj Majci: »Rekli su Mu: eto Tvoja Mati i Tvoja bra- ća napulju traže Te. On im odgovori: Tko je mati moja i braća moja? I pogledavši oko sebe na one, koji su oko Njega sjedili, reče: Evo mati moja i braća moja! Jer tko čini Volju Božju, onaj je brat moj, se- stra i mati« (Mar. 3, 32—35).

Tako je najljubezniji božanski Učitelj ulio milje i obilje ljubavi svoje u srca njihova. I smirio se uzburkani valovi njihovih osjećaja. I još Ga više zavolješe. Najljube- znijega i najvećega Učitelja.

Uznesena

Na 1. studenog 1950. dan je proglašena dogma, da je Mari Božja dušom i tijelom uznesena na nebo.

Ona je bila suza pala sa Božje zjene ko suzruva u črti za otkup suzno- ga dola. Mačem su njezne grudi bile Joj probodene, a rešla ju samo aureola bola.

Ona je umrla tko. I anđelska ju krila odnijela Uzakrslom Sinu, koji ju u nebu čeka, kojeg je ljubila tako, za kim je češnje joj bila duboka kao rijeka što teče iz daleka.

I sada bruje zvana i zvone srebrne trube! Na Petrovome trgu plima se radošti penje: ljudi plaču i mole, pa se u zanosu ljube u slavu jedne Zene na nebo uznesene.

od neravnika postali vjernici te našli Krista i svoj duševni mir u kršu Ka- toličke Crkve. Knjiga je našla na ogrom- nom zanimanju čitave javnosti, pa- a već sada priprema njen prevod na mnoge jezike.

»Nebo će i zemlja
proći, ali ne će proći
moje riječi«
Iz Evanđelja današnje
sv. Misa

TEMELJ POBOŽNOSTI

Ljubav je prvi temelj pobožnosti. Dok pronatramo veličnu Božju i Njegovu neiscrpivu dobrotu, budt se u nama ljubav prema Njemu, a iz ljubavi niče sama od sebe pobožnost, t. j. sprem- nost vršiti Njegovu volju. Kao što iz ljubavi zarudnika prema zarudnici niče spremnost, da jedna drugome pokuša svu svoju naklonost i iskoristi sve mogu- će usluge, i podnosi sve teškoće i žrtve, tako i vruća ljubav prema Bogu niče došu, da je spremna dragovoljno stu- žiti Bogu mislima, riječima i svojim djelima. Ljubav daje snagu i polet, pa ljubavi su sva djela službe Bogu la- ka.

Kad top ispalj knju, luti ona poput vjetra i sve protu sobom ruši i nosi. I to joj daje toliku snagu i brzinu! Snaga vatre, koja je usprkos njeznoj težini goni kroz zrak naprijed. Stičeno i dra- ševna vatra ljubavi posjeduje neobičnu snagu, kojom se duša jača, da može stići sili i djelatnosti slavu Božju. Ova djela govorno jedinim intencijom, božnost. Sv. Augustin kaže, da ljubav, kakvoga odna bila, ima u sebi snagu, koja ne može ostati nedjelatna u srcu, koje ljudi. A sv. Gregor kaže, da ljubav čini velike stvari, ako je prava ljubav, ako ona ne mari, da se djelima očite- je, onda ona nije nikakva ljubav.

Šta nije izvela ljubav ono slavne po- kajnice, sv. Marije Magdalene! Žuri se ona, dosuda javna grešnica, ka grobu, pa unatoč predbacivanja farizeja iska- zuje Spasitelju, koga ljudi, svu nogu- du počast. Pa kad je Isus izišao na Golgotu, ne plaši se čast i slavu Božju, već ide za Njim, stoji pod Križem i us- traje do smrti. I to više, ne miruje ni kad je umro. U rano jutro polazi ka grobu, da Mu tijelo pomakne i da ispla- će snu ljubavi za iragim Otkupiteljom. Otkuda to, da Mu je ona tako spremno i revno služila u životu, da samrl i isa i smrti? Sv. Gregor kaže nam odgovor: Srce joj prije uslijed ljubavi slava i us- tvoje i hladno, a sada je silno plam- neno u vatri sveto ljubavi. Gdje se na- lazil prava ljubav, ona goni arci i ruke na djelo, koje ljubavljeno služi na ko- rist i čast. Tko dakle hoće da bude u- vjek veselo i spreman u službi Božjoj, treba da Boga duboko i silno ljubi. I sv. Augustin kaže: Kad nam ljubav obla- di, ohladi nam i djelotvornost. Jednako možemo mi da dodamo: Kad nam lju- bav gori, naša će se dobra djela sve vi- še i više množiti.

Drugi neposredni usreć pobožnosti je poznanost našega srca. Sv. Toma kaže: Promatranju naših pogrešaka i bla- roba nastat će iz srca onog obor- roba položaja, koje priječi čovjeka pama sama sebe, da se Bogu podložni. Treba se dade Bogu, darovati ju svim dobrim, rado podložiti, da oholost namna ne sav- lađne inače će i ljubav ohladiti i re- vnost nalaćati. Treba o sebi misli mi- sliti, treba priznati da je nam slabost, besposlovnost, i grešnost, pa čemo se iako podvri svemoćnome i prevratno- mu Bogu, te se povjerit i spremno pre- dati u Njegovu službu činima pobož- nosti.

Da poznanost srca ostane naša trajna svojstva, treba da često promatramo svoje nistačilo pred Bogom, svoju po- pumu nemoć, svoju neposlovnost na ikakvo dobro, svoje nagučne k svako- mu zlu, svoje grijehe, pogreške i ne- svršenosti. A da upalimo u arcu lju- bav prema Bogu, te da ona u nama trajno djeluje, treba da često promatra- mo veličnu i dobrotu Božju, a prema riječima sv. Bernarda omlađo gorđu našu našeg dragog Spasitelja. »Dragi Isuse! Mislim, da si dostojan ljubavi radi kazala, koji si sapio, i radi dje- lova, koji si isveo kao Otkupitelj, više nego koji je drugog. To želi podaje naj- puznje pravo, na naše čijelo srce. To je ono, što nam znašao mašni, počiva, ma- ka i jače, da se Tobit savršeno predamo.« Ova molitva sv. Bernarda, neka bude i naša molitva.

